

Arrest

nr. 82 929 van 13 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 maart 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekende partij houdt voor vanuit Iran over Turkije via Frankrijk, in het bezit van een internationaal paspoort voorzien van een Italiaans visum, naar België te zijn gekomen waar zij op 21 november 2011 asiel vroeg. Op basis van artikel 9.4 van de Dublin II-Verordening werd een verzoek tot overname gericht aan de Italiaanse autoriteiten. Na het verstrijken van de wettelijke termijn van antwoord werd Italië met toepassing van artikel 18, § 1 van de Dublin II-Verordening de verantwoordelijke staat ter behandeling van de asielaanvraag. De Belgische autoriteiten stelden de Italiaanse autoriteiten hiervan op 9 februari 2012 in kennis middels een Tacit Agreement. Op 7 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de genaamde N. A. (...)
geboren te B. (...), op (in) (...)
van nationaliteit: Iran
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 21/11/2011 een asielaanvraag ingediend bij de bevoegde autoriteiten in België. Betrokkene verklaart op 18/11/2011 in België zijn toegekomen. Hij verklaarde eveneens de Iranese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 23/08/1988.

Tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken van 21/11/2011 verklaart betrokkene dat hij op 01/11/2011 Iran verliet en te voet en per minibus naar Turkije reisde waar hij aankwam op 06/11/2011. Betrokkene verklaart dat hij op 11/11/2011 per vrachtwagen naar België reisde.

Betrokkene verklaart dat hij reisde met een paspoort maar dat deze werd ingehouden bij een administratieve controle op 18/11/2011 door de politie van Turnhout : paspoort nr: F19852233, afgeleverd op 26/12/2010 en geldig tot 26/12/2015 met een Schengenvisum 118925443 met een geldigheidsperiode van 26/09/2011 tot 22/10/2011). De inreisstempel op het visum bevestigt dat betrokkene op 29/09/2011 het grondgebied van de Schengen-lidstaten nl Te Roissy- Frankrijk is binnengekomen.

Op basis van de bovenstaande gegevens werd op 08/12/2011 werd een overnameverzoek op basis van art. 9.4 van de Dublin Verordening aan de Italiaanse autoriteiten verstuurd. Dit verzoek bleef onbeantwoord. Hiermee werd de wettelijke termijn overschreden en werd Italië op basis van art. 18§1 geacht in te stemmen met de terugname van betrokkene. Op 09/02/2012 stuurden wij hieromtrent een melding van Tacit Agreement naar Italië.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene brengt geen dergelijke elementen aan. Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië en Egypte, betekend echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt

dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Met betrekking of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, zouden rechtvaardigen, haalde betrokkene geen concrete elementen aan. Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land van herkomst en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar Iran of het land waar hij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd. Uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), *The Italian approach to asylum: System and core problems*, April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, *"Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees"*, Berne and Oslo, May 2011), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet op voorhand vaststaat dat met geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Betrokkene verklaart een broer te hebben te hebben in België. Dit familielid kan niet worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2, i) van Verordening 343/2003. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene dat zijn gezondheid goed is. Er is dan ook geen enkele aanleiding om te stellen dat een overdracht aan Italië in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Tijdens zijn Dublin gehoor op de DVZ van 21/11/2011 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij precies in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde daarop dat zijn broer zei dat hij naar België moest komen, dat hij hier kennissen heeft en dat België een democratisch land is. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen komt echter neer op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in zijn Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie kan onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Aangaande de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar het voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke land, in casu Italië, zouden rechtvaardigen, dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen concrete elementen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar Italië zouden rechtvaardigen aanhaalt.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 382 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 9.4 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten. Hij zal overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten ."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van art. 3 van de Dublin II Verordening. Verzoeker wordt teruggestuurd naar Italië. Dit is nochtans een foutieve beslissing omp volgende redenen :

- 1. Verzoeker heeft nooit asiel aangevraagd in Italië;*
- 2. Sterker, verzoeker is zelfs nog nooit geweest in Italië;*
- 3. De beslissing onderschrijft dit gegeven trouwens zelf : uit het paspoort van verzoeker blijkt dat hij het grondgebied van de Schengenlanden (waaronder Italië) in Frankrijk is binnengekomen.*
- 4. Italië heeft nooit (logisch) expliciet zijn goedkeuring gegeven met de overdracht;*
- 5. Van enige terugsturing is dan ook geen sprake : België diende de asielaanvraag zelf te behandelen, het ging immers om de eerste asielaanvraag in Europa;”*

2.1.2. Verzoeker betwist in essentie de verantwoordelijkheid van Italië.

Verzoeker gaat voorbij aan artikel 9,4 van de Dublin II-Verordening, die bepaalt:

“4. Wanneer de asielzoeker slechts houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, zijn de leden 1, 2 en 3 van toepassing zolang de asielzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten.

Wanneer de asielzoeker houder is van één of meer verblijfstitels die meer dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die meer dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, en hij het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten, is de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend verantwoordelijk.”

Het visum van verzoeker dat hem toegang verschaftte tot het Schengengrondgebied is verlopen op 22 oktober 2011, hetzij minder dan 6 maanden. Uit de stempels van het paspoort blijkt dat hij op 29 september 2011 het Schengengrondgebied is binnengekomen, zich bedienend van zijn geldig visum. Er zijn evenmin elementen in het dossier die zouden laten besluiten dat verzoeker meer dan drie maanden het Schengengrondgebied heeft verlaten. Italië werd derhalve gewezen op zijn verantwoordelijkheid in de zin van voormelde bepaling. Door niet binnen de voorziene termijn van twee maanden te antwoorden, werd Italië de verantwoordelijke lidstaat, overeenkomstig artikel 18, 7 van de Dublin II-Verordening:

“7. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden en van de in lid 6 bedoelde termijn van een maand, staat gelijk met aanvaarding van het overnameverzoeken houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.”

Verzoekers grief mist derhalve elke grondslag. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van art. 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Er is geen formeel akkoord van de Italiaanse autoriteiten waaruit blijkt dat zij de asielaanvraag wensen te behandelen en dat zij kunnen garanderen dat er voldoende opvang zal voorzien worden voor verzoeker.

it is immers belangrijk aangezien Italië wordt geplaagd met een massale toestroom van vluchtelingen sinds de recente gebeurtenissen in Noord Afrika en dit tot gevolg heeft dat Italië niet (langer) in staat is aan vluchtelingen de nodige opvang en voorzieningen te verschaffen.

Mensenrechtenorganisaties klagen deze wantoestanden al geruime tijd aan (zie bv Amnesty Internationaal STUK 3, Artsen zonder grenzen Stuk 4 en tal van publicaties in de pers Stuk 5).

Er moet worden benadrukt dat slechte opvangmogelijkheden niet alleen zich situeren in Lampedusa, maar dat in heel Italië de opvangmogelijkheden zwaar onder druk komen te staan. (...).

Nu de Belgische autoriteiten geen onderzoek hebben gedaan naar de actuele opvangomstandigheden in Italië diende zij, gelet op voorgaande de asielaanvraag zelf te behandelen op basis van art. 3.2 van de Europese Verordening.

Uw zetel heeft in het verleden trouwens al beslissingen tot uitlevering aan Italië geschorst (RVV arrest nr 74 623 van 03/02/2012 STUK 6).

Dit is ook logisch gelet op de veroordeling van België door het Europees Hof omtrent de uitlevering naar een EU land dat er in niet in slaagt om vluchtelingen een menswaardige opvang te bieden (in casu Griekenland : EHRM 21 januari 2011, M.S.S. /België en Griekenland, § 218).

Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk op de hoogte was van de wantoestand van het vluchtelingenbeleid in Italië enerzijds en tevens geen onderzoek heeft gedaan naar de actuele situatie anderzijds, schendt de beslissing dan ook het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, meer bepaald artikel 3. Dit artikel bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Het actuele asielbeleid in Italië waarbij asielzoekers gewoon op straat aan hun lot worden overgelaten houdt een schending van dit artikel zodat de beslissing om verzoeker naar dit land te sturen dit ook doet. De betreden beslissing schendt dan ook het EVRM dat directe werking heeft in België."

2.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift desbetreffend onder verwijzing naar een artikel van Amnesty International en van Artsen Zonder Grenzen en naar een artikel van Mondiaal Nieuws over de protestactie van asielzoekers op Lampedusa (bijlagen 3 tot en met 5 bij het verzoekschrift) dat ingevolge de enorme recente toestroom van asielzoekers de opvang van asielzoekers en de behandeling van hun asielaanvraag in Italië uiterst problematisch verloopt waardoor zij door haar overdracht aan de Italiaanse autoriteiten vreest als asielzoeker niet op een correcte wijze te zullen worden behandeld.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de verwerende partij geen onderzoek heeft gedaan naar de actuele opvangomstandigheden in Italië berust deze stelling op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing.

Wel integendeel gaat de verwerende partij over tot een onderzoek naar het mogelijke bestaan van een schending van artikel 3 van het EVRM indien de verzoekende partij wordt overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten. Meer bepaald wordt er in de bestreden beslissing gesteld:

“Uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), ‘The Italian approach to asylum: System and core problems’, April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, ‘Asylum procedure and reception conditions in Italy — Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees’, Berne and Oslo, May 2011), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten waarbij niet op voorhand vaststaat dat met geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.”

Er kan al dus niet besloten worden dat de verwerende partij niet heeft geageerd in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM, het arrest van 21 december 2011 van het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10 en naar de principes die terug te vinden zijn in het arrest van 17 februari 2011 gekend onder nummer 56 203 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen genomen in algemene vergadering. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat haar zaak gelijkaardig is aan het geval behandeld in het arrest 74 623 van 3 februari 2012 van de Raad dat als bijlage 6 bij het verzoekschrift is gevoegd.

Waar de verzoekende partij suggereert dat gans het opvangsysteem in Italië tekortschiet en de verzoekende partij door dit gegeven aan een onmenselijke behandeling of vernederende behandeling zal blootstaan in de zin van artikel 3 EVRM verwijst de Raad naar de meest recente rapporten te weten OSAR, ‘Asylum procedure and reception conditions in Italy’, may 2011 en NOAS, ‘The Italian approach to asylum: Systems and core problems’, April 2011, waarbij aan dit laatste de voorkeur wordt gegeven omdat dit rapport gedetailleerder, uitgebreider is en meer concrete informatie bevat voor de asielzoekers die in het kader van de Dublin-II- Verordening worden overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten. Rapporten waarnaar zoals hoger vermeld verwezen wordt in de bestreden beslissing.

Bij de beoordeling van de gegevens uit dit rapport moet worden benadrukt dat het rapport in zijn geheel moet gelezen worden en dat er niet kan uitgegaan worden van enkel partiële gedeeltes. Bovendien maakt het rapport NOAS een onderscheid tussen de asielzoekers die in Italië zijn gebleven na het indienen van een asielaanvraag en deze die ingevolge de Dublin II-Verordening worden teruggewezen naar Italië. Uit dit rapport, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat een genuanceerder beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers, ook naar de procedureregels toe, zich opdringt. Lezing van dit rapport leert dat slechts van een minderheid van asielzoekers die Italië verlaten hebben, de asielaanvraag werd afgewezen. De meerderheid hiervan heeft een verblijfsvergunning verkregen (zie voormeld verslag, pagina 11). Diegenen die terugkeren naar Italië zonder eerst in Italië een asielaanvraag te hebben ingediend (wat de verzoekende partij *in casu* beweert) krijgen in het politiestation de mogelijkheid een asielaanvraag in te dienen. Zij ontvangen informatie en advies van onafhankelijke organisaties, aangeduid door de autoriteiten, in de nabijheid zijn van het politiestation (zie NOAS verslag, pagina 13). Weliswaar zijn er incidenten gerapporteerd waar geen afspraken met de Questura zijn verkregen, maar deze problematiek, voortvloeiend uit eventuele onwetendheid van de asielzoeker, kan voorkomen worden in het geval van de verzoekende partij die door middel van haar raadsman ongetwijfeld op de hoogte zal worden gebracht van de inhoud van het NOAS rapport die duidelijk maakt welke concrete stappen de verzoekende partij dient te ondernemen zo er zich een incident zou voordoen. Diegene die een asielaanvraag in Italië had ingediend, nog geen interview heeft gehad en waar nog geen beslissing over de asielaanvraag werd genomen, krijgt meestal toegang tot de verdere afhandeling van zijn asielprocedure. Indien in dat geval de beslissing al wel werd genomen en deze negatief is, is het meestal geen probleem om de heropening van de asielaanvraag te verkrijgen (pagina 13-14 voormeld verslag). Wat de overgedragen asielzoekers in het kader van de Dublin II-Verordening betreft, meldt voormeld verslag dat meestal opvangplaats voor hen gevonden wordt in CARA-centrums onder meer in Rome en in Malpensa. Diegene die al in een centrum verbleven en dit verlaten hebben zonder toelating verliezen hun opvangplaats. *In casu* zijn er geen indicaties voorhanden dat de verzoekende partij zich in dat geval bevindt. Ook in de Fiumicino-luchthaven krijgen overgenomen asielzoekers opvang voor maximum twee weken tot een plaats vrijkomt in het SPRAR-systeem. Is er geen plaats in dit systeem beschikbaar kunnen ze meestal toch blijven, zelfs voor verschillende maanden. Kwetsbare groepen hebben voorrang (pagina 23 voormeld verslag).

Meteen is duidelijk dat er wel degelijk opvangmogelijkheden bestaan in Italië, dat er weliswaar problemen zijn zeker bij asielzoekers die niet goed geïnformeerd zijn, wat *in casu* niet het geval is nu de raadsman het verslag kent dat verschillende organisaties vermeldt waartoe de verzoekende partij zich kan richten.

Het gegeven dat er geen formeel akkoord is vanwege de Italiaanse autoriteiten betreffende de terugname, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Evenmin zijn er aanwijzingen dat de verzoekende partij het risico loopt teruggezonden te worden naar haar land van herkomst door de Italiaanse autoriteiten, gelet op hetgeen voorafgaat. De verzoekende partij toont geen schending van het non-refoulementbeginsel aan.

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekende partij in het verzoekschrift totaal niet ingaat op de specifieke toestand van zij die in het kader van de Dublin II-Verordening vanuit een andere lidstaat aan Italië worden overgedragen en handelen de door haar bijgebrachte artikelen over de situatie van de Noord-Afrikaanse bootvluchtelingen en meer specifiek op Lampedusa, een situatie waaronder verzoekende partij duidelijk niet ressorteert.

De Raad dient vast te stellen dat de verzoekende partij geen precieze feitelijke elementen aanbrengt die erop wijzen dat zij een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling loopt.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC